

ԿԱՐՕՏԻ ՆԱՄԱԿ

Կը գըրէ մայրս. “Ո՛վ իմ որդեակըս պանդուխտ,
Դեռ մինչեւ ե՛րբ պիտ’ անծանօթ լուսնի տակ
Օրերդ անցնին, դեռ մինչեւ ե՛րբ հեգ գըլուխդ
Ես չըսեղմեմ լանջքիս տաք:

Յերի՛ք օտար սանդուղներէ ելլեն վեր
Ոտքերդ՝ որ օր մ’ափերուս մէջ տաքցուցի.
Յերի՛ք ալ սիրտդ՝ ուր իմ ծիծերս եմ պարպեր՝
Դատարկ սըրտես դուրս հիւծի:

Ձահրակին տակ թելերս աշխատ յոգներ են.
Կ’հիւսեմ պատանքս ա՛լ ծամերովս ըսպիտակ.
Ա՛խ, քեզ տեսնեն անգամ մ’աչքերս ու փակեն
Թող հոգիս ա՛լ իրենց տակ:

Դըրանս առջեւ կը նըստիմ միշտ տըխրալիւր
Լուր կ’ուզեմ վրադ ամէն կռունկէ՝ որ կ’անցնի.
Այն ճիւղն ուռի՝ գոր քու ձեռքով տընկեցիր,
Վըրաս կընէ հովանի:

Իրիկունները գո՛ւր դարձիդ կը սպասեմ,
Կու գան կ’անցնին գիւղին քաջերը համակ.
Մշակը կ’անցնի, կ’անցնի կովարծը վըսեմ.
Կը մնամ լուսնին հետ մինա՛կ:

Աւերակ տան մէջ անտերունջ եմ թողուած,
Մերթ շիրիմիս, միշտ օճախիս ծարաւի.
Կրայի մը պէս՝ որուն աղիքն իր կոտրած
Պատեանին դեռ կը կըցուի:

Եկո՛ւր, որդեա՛կ, հայրենի տունըդ շէնցուր.
Դուռն են կոտրեր, մառաններն ո՛ղջ դատարկեր.
Կը մըտնեն ներս լուսամուտէն ջարդուվիշուր
Գարնան ամբողջ ծիծառներ: